

сианата, която а оупотрекиха онын челоуѣцы, то-
акосъ смирены които сѣ были презрѣсани да пре-
праватъ Овѣта, заради, чи нищо не е по оутѣ-
шително на надеждата челоуѣческа, като вѣрата,
която ще да взде отсѣга натамъ; за това и ни-
що не можеше да взде по сѣетно, по досадител-
но и по разумѣсно сосъ описаніята и разсѣждені-
ята на оученыте на нѣвѣрството.“

Ипекидъ знаеше, чи вѣрата на мѣдрѣцыте не
бѣше еднаква съ народната, и ако вѣрѣваха тѣи
тайно въ нѣкоя Божіа сила, то они не нахожда-
ха пѣтно да а изаватъ на простыя народъ. Зна-
аше той оуе, чи сѣщитѣ свѣщенники земаха всѣ-
кога на смѣхъ оноа, което проповѣдаваха они
на челоуѣцыте да вѣрѣватъ, и чи мысалете на ма-
лото число на оученыте, не сѣ согласаваше ни е-
динъ пѣтъ сосъ мысалете на голѣмото число на
множеството народно. Но въ тѣа нова вѣра немѣ
сѣ стори, чи и мѣдрѣа и свѣщенника и народа,
на оноа, което показѣваше вѣрата, и на оноа,
което слѣдаваха они, сѣ согласаваше; и така не
сѣ свадѣха за безсмертіето; но говорѣха за е-
дно нѣщо знаено и оубѣрено.

Оскень това, обрѣчаніето и прѣхожденіето на тѣа
вѣра, тѣриха Ипекидѣ въ оудивленіе. Сѣбѣсть тѣа
мѣ бѣше оутѣрѣдена отъ оноа, което бѣше ра-
ботилъ той за едно съ врача Вгиптаннина и со
свѣщенники на идовете; и като чѣ, чи Богъ прѣ-